

1

สายฝนที่ลงเม็ดมาตั้งแต่ตอนบ่ายยังคงพร่างพรำ และเป็นสาเหตุสำคัญให้การจราจรในช่วงเวลาหลังเลิกงานเย็นวันอังคารที่ปกติไม่ค่อยติดขัดเท่าไร ทักอยู่ในสภาพที่ย่ำแย่ จนรถแต่ละคันแทบจะไม่มีกรขยับเขยื้อนไปจากจุดเดิมที่จอดมารวมครึ่งชั่วโมง และไม่มีทีท่าว่าเมื่อไหร่ถึงจะหลุดพ้นจากสภาพนี้ไปได้

“คุณโทรไปให้ยายนัดจัดอาหารให้คุณแม่กับลูกก่อนดีกว่า” ชายหนุ่มในวัย 30 เศษ ซึ่งนั่งอยู่ในที่นั่งคนขับ หันมาบอกหญิงสาววัยใกล้เคียงกันที่นั่งอยู่เคียงข้าง ด้วยท่าทางที่แสดงอาการหงุดหงิด

“คุณพูดกับคุณแม่เองดีไหมคะ” หล่อนยื่นมือไปห้รายงานจราจรที่เปิดรับฟังอยู่ “ถึงให้ยายนัดจัดให้ ท่านก็คงจะไม่ทาน ถ้าคุณไม่โทรไปบอก”

“แต่เรื่องจัดอาหารแค่นี้ ทำไมจะต้องทำให้ยุ่งยากด้วย” น้ำเสียงนั้นเคร่งเครียดขึ้น

“ฉันไม่ได้เป็นคนทำเรื่องให้ยุ่งยากนะคะ” หญิงสาวเสียงแข็งบ้าง “แต่คุณแม่จะต้องอยู่คอยคุณ ก็ครั้งแล้วคะที่คุณกลับค้ำแล้วคุณแม่ก็ไม่ยอมกิน

ยอมนอน ถึงฉันจะให้ว่านอนยังงี้ก็ตาม”

“แล้วนี่ถ้าผมไม่กลับบ้านสัก 3 วัน คุณแม่มีอดข้าวตายหรือไง”

“ไม่ทราบซิคะ” หล่อนขีดหน้า “เรื่องนี้คุณต้องไปถามคุณแม่คุณเอาเอง”

“ก็ได้” ชายหนุ่มยื่นมือไปจับโทรศัพท์มือถือที่ภรรยาคาดปุ้มรวไว้ให้ เขาปรายตาดูถนนเบื้องหน้าที่ยังไม่มีอะไรเคลื่อนไหวนอกจากสายฝน คิว้นจากท่อไอเสีย และน้ำที่เริ่มเอ่อจากท่อระบายน้ำขึ้นมามากจนผิวถนน

“แม่ฮะ” เขาพูดด้วยเสียงที่นุ่มลงกว่าเมื่อครู่ “เดี๋ยวฮะ เย็นนี้รถติดมาก ยังไปไม่ถึงไหนเลย กว่าจะถึงบ้านก็คงมืด แม่ทานข้าวและเข้านอนไปก่อนเลยนะฮะ ไม่ต้องรอผมกับบุษ”

ชายหนุ่มเจียบไปครู่หนึ่ง เพื่อฟังคำพูดของมารดา และจบลงด้วยการรับคำ ก่อนเปิดเครื่องและส่งโทรศัพท์คืนให้ภรรยา

“ท่านว่ายังไงบ้างคะ” หญิงสาวถามอย่างไม่จริงจัง

“ไม่ได้ว่าอะไร” สามีทำท่าเหมือนไม่อยากจะเล่า “ก็เตือนให้ขับรถดี ๆ ถ้าเพลียก็ให้แวะพักที่ปั้มน้ำมันก่อน”

“คุณแม่คงนึกว่าคุณขับรถลืบล้อตามต่างจังหวัด” หล่อนค่อนข้าง

“ผู้ใหญ่ก็ห่วงไปตามเรื่อง” ชายหนุ่มตัดบท พลังถอนหายใจและเข้าเกียร์ เมื่อรถคันหน้าเคลื่อนที่ออกไปช้า ๆ...

บ้านก่ออิฐสองชั้น รูปทรงสมัยนิยม สีเหลืองขาวโพลและน้ำตาลอ่อนเอิร์ธโทน แม้จะละม้ายกับบ้านหลังอื่นๆ ในหมู่บ้านชานเมืองแห่งนั้น แต่สิ่งที่ทำให้แปลกตาออกไปก็คืออกพุทธรักษาดอกสีแดงสดที่เรียงรายอยู่ตามแนวรั้วบ้าน แทนที่จะเป็นกำแพงปูนหรืออิฐบล็อก หรือต้นไม้กั้นรั้ว

“เรานามสกุลพุทธรักษา...”

ระเด่นนึกถึงคำพูดของมารดาในวันที่เขาคิดจะหาต้นไม้มาลงรั้ว

“...ปลูกพุทธรักษาอะดีกว่าอย่างอื่น และชื่อก็เป็นมงคลด้วย”
“นี่ดินะที่ไม่นามสกุลลูกเขาทอง” ภรรยาพูดเปรยๆ แต่เมื่อเขาหันไปมอง
หล่อนก็ทำเป็นหันไปมองทางอื่น

“ตามใจคุณแม่เถอะฮะ” เขาไม่ขัด “วันเสาร์ - อาทิตย์นี้ ผมจะให้คนสวน
ของหมู่บ้านหาพุทธรักษามาลง”

...

“รอดมาได้อีกหนึ่งวัน” บุษบาเอ่ยด้วยท่าทางที่เหนื่อยอ่อน เมื่อเปิด
ประตูก้าวลงจากรถ “พຽงนี้ก็ต้องรีบตาลีตาลานออกไปทำงานแต่เช้า”

“ชีวิตคนกรุงเทพฯ ก็เป็นแบบนี้” สามีส่ายหน้า “นึกว่าคุณจะชินแล้ว
เสียอีก”

“ชินแต่ยังไม่ซา” หล่อนเล่นคำ “ขอบบั้งไม่ได้หรือไงนะ”

“ก็เห็นบ่นทุกวัน” ชายหนุ่มลืดอกประตຽรถ - เพราะเมื่อ 2 อาทิตย์ก่อน
มีข่าวรถยนต์ในหมู่บ้านใกล้ๆ กัน ถูกคนร้ายเข้ามาขโมยขับออกไปตอนกลาง
ดึก

“ยังมีคนรอบบั้งให้คุณพึ่งอยู่อีกคน” หญิงสาวมองไปทางชั้นสองของ
ตัวบ้านที่เปิดไฟสว่าง “ฉันว่าคุณเตรียมล้างหูรอฟังได้เลย”

เขาทำท่าเหมือนจะพูดอะไรต่อ แต่แล้วก็เดินตามภรรยาเข้าบ้านด้วย
สีหน้าที่เคร่งเครียด

พุทธรักษาเป็นตระกูลชาวสวนแห่งจังหวัดนนทบุรี แต่เมื่อความเจริญขยายตัว
เข้าไป ก็รุกไล่พื้นที่การเกษตรให้กลายเป็นแหล่งที่อยู่อาศัย จนหมดสภาพของ
เรือกสวน สิ่งที่น่าทึ่งหญิงหม้ายที่สามีเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์
จะทำได้ก็คือการขายที่ดินที่ทำมาหากินมาแต่ครั้งปู่ย่าตายาย แล้วมาหาซื้อ
บ้านหลังเล็ก ๆ ในกรุงเทพฯ เพื่อเปิดร้านชำเล็ก ๆ พอมีรายได้ประทังชีวิตและ
ส่งเสียลูกสาวกับลูกชายจนเรียนจบปริญญาตรี และแต่งงานแต่งงานเป็นฝั่ง

เป็นฝา - สำหรับลูกสาวคือริดานั้น นางนวลไม่ค่อยเป็นห่วงมากนัก คำที่หล่อนเป็นคนคล่องแคล่ว ช่างพูดช่างคุย และเข้ากับคนง่าย เมื่อเรียนจบก็เข้าทำงานที่บริษัทเงินทุนแห่งหนึ่ง เพียงไม่กี่ปีก็เลื่อนระดับขึ้นเป็นหัวหน้าฝ่าย และแต่งงานกับนักธุรกิจหนุ่มที่มีอนาคตดี

ลูกชายคือระเด่น ไม่ใช่คนที่คล่องเหมือนพี่สาว และติดจะทีอ ๆ ประจบเจ้านายไม่เป็น แต่อาศัยความเป็นคนขยันขันแข็งและตรงไปตรงมา จึงเหมาะกับงานด้านกฎหมายของบริษัทร่วมทุนระหว่างญี่ปุ่นกับไทย - ระเด่นเจอกับภรรยาที่ทำงานอยู่คนละบริษัทแต่มีสำนักงานอยู่อาคารเดียวกัน ในสายตาของนางนวล บุชบาเป็นผู้หญิงยุคใหม่ที่ทำงานนอกบ้าน จนหยิบจับงานในในบ้านไม่เป็น บุชบาแทบจะไม่เคยเข้าครัว ซักผ้ารีดผ้า หรือแม้แต่จับไม้กวาดกวาดบ้าน ทุกอย่างถูกยกให้เป็นหน้าที่ของแม่บ้านวัยกลางคนที่ชื่อนิด ซึ่งดูแลงานบ้านและเลี้ยงดูลูกสาววัย 6 ขวบของระเด่นกับบุชบา ซึ่งบางครั้งที่นางนวลรู้สึกว่ามีคนคือเจ้าของที่แท้จริงของบ้านหลังนี้เพราะหล่อนใช้ชีวิตอยู่กับบ้านทั้งวัน จัดการแทบทุกเรื่องในบ้านได้ด้วยตนเอง ขณะที่สองสามีภรรยา มีหน้าที่ออกไปทำงานหาเงิน และมีเวลาอยู่ในบ้านในช่วงหลับนอนในตอนกลางคืนเท่านั้น

พุทธรักษาแม่จะเป็นบ้านของระเด่น และเป็นเรือนหอของเขากับภรรยา แต่เงินก้อนใหญ่ที่นำมาดาวน์บ้าน ก็มาจากเงินที่นางนวลขายร้านชำอันเป็นมรดกชิ้นสุดท้ายของตน เมื่อลูกชายมาออกเรื่องการแต่งงาน ที่ฝ่ายหญิงไม่ได้เรียกร้องสินสอดทองหมั้นมากมายหรือการจัดงานที่ใหญ่โต ขอเพียงบ้านที่จะอยู่ร่วมกันเท่านั้น นางนวลรู้ดีว่าคำตอบในเรื่องนี้คืออะไร และระเด่นคงไม่มีทางได้แต่งงานกับบุชบาอย่างแน่นอนถ้านางไม่ช่วยเหลือ - นางนวลไปหาลูกสาวที่บ้านหลังใหญ่ของหล่อน ริดาไม่ขัดข้องในการที่แม่จะขายร้านชำเพื่อนำเงินไปดาวน์บ้านให้น้องชาย

“แม่อยากทำอะไรก็ทำไปเถอะ” ริดาซึ่งกำลังจะออกไปงานข้างนอกบอก

อย่างไม่สนใจ “มันเป็นสมบัติของแม่กับพ่อ ถ้าจะช่วยให้เด่นมันมีความสุข พ่อเองก็คงจะดีใจ”

“ลำพังเงินดาวนั่นมันก็โขอยู่ เเด่นเองมันก็มีเงินไม่มากเท่าไร” นางปรารภ

“แม่ขายบ้านได้เท่าไรก็เอาไปให้เด่นมันทั้งหมดนั่นแหละ ไม่ต้องมาแบ่งให้หนูหรอก” ลูกสาวพูดเหมือนเดาความกังวลของแม่ได้ถูก “ไว้ตอนที่มันมาไหว้ หนูจะรับไหว้อีกสักหมื่นหนึ่ง - แม่มีเท่านี้ใช้ไหม หนูจะต้องรีบไปแล้ว เดี่ยวให้เด็กเรียกแท็กซี่มาให้แม่นะ”

นางนวลบอกไม่ถูกเหมือนกันว่า น้ำจิตน้ำใจของริดาเป็นเช่นไรแน่ ด้านหนึ่งหล่อนอาจจะสปอร์ตและไม่ต้องการอะไรจากใคร แม้แต่ส่วนแบ่งที่ได้จากการขายบ้านของแม่ แต่อีกด้านหนึ่งหล่อนก็ไม่ต้องการให้ใครเข้ามาล่วงล้ำก้ำเกินในส่วนของหล่อน ไม่ว่าจะเป็นสมบัติพัสดาน เงินทอง หรือแม้กระทั่งเวลาเวลา

“แม่อังยังไม่นอนอีกหรือฮะ”

ระเด่นถามหลังจากยกมือไหว้มารดาซึ่งก้าวลงบันไดมาจากชั้นบน

“ยัง” นางนวลตอบ และเดินไปนั่งที่เก้าอี้หวมตัวใหญ่มุมห้องซึ่งเป็นเหมือนพื้นที่ส่วนตัวในห้องรับแขกและห้องนั่งเล่นที่อยู่รวมกันที่ชั้นล่างนี้

“วีตตี้” บุขบาเรียกหาลูกสาว “พอกับแม่กลับมาแล้วลูก”

“ยายตีเข้านอนไปพักใหญ่แล้ว” แม่สามีบอกลอยๆ “เด็กมันจะมาถ่างตาคอยอยู่ได้ยังไง”

“นิต” หญิงสาวเปลี่ยนเสียงและเดินเลี้ยวไปทางอื่น “ตั้งโต๊ะอาหารที่ฉันกับคุณเด่นหิวจนแทบจะกินกันเองแล้ว”

“ไม่อาบน้ำอาบท่าก่อนหรือ” นางนวลถามลูกชาย “มาเหนื่อยๆ จะได้สดชื่นขึ้น”

“ทานข้าวก่อนดีกว่า” ระเบิดหนึ่งลงบนเก้าอี้ข้างมารดา “เสร็จแล้วจะได้อาบน้ำนอนเลย”

“เย็นนี้รถติดมากหรือ” สายตาของผู้เป็นแม่แสดงความห่วงใย

“ฮะ - ก็เป็นสูตรสำเร็จอยู่แล้วสำหรับการจราจรในกรุงเทพฯ วันที่ฝนตกขนาดไม่ใช่วันศุกร์หรือวันเงินเดือนออกนะฮะ ไม่ยั้งนี่ป่านนี้ก็คงจะยังไม่ถึงบ้าน”

“ถ้ามันลำบากลำบากขนาดนี้ ทางานอื่นทำไมดีกว่าหรือ จะได้มีเวลาอยู่กับลูกอยู่กับบ้าน ไม่ต้องตื่นแต่เช้ามีดีกว่าจะกลับก็ดึก ๆ ตื่น ๆ แบบนี้”

“งานการสมัยนี้ไม่ได้หาง่าย ไม่อย่างนั้นคงไม่มีคนเตะฝุ่นกันเต็มเมือง” บุษบาที่เดินถือแก้วน้ำเย็นมาส่งให้สามีกล่าวหัวน ๆ “และกว่าจะโตเต้าขึ้นมาถึงระดับนี้กันได้ก็หืดขึ้นคอ อยู่ ๆ จะให้ไปตั้งต้นนับหนึ่งใหม่ ไปแข่งกับเด็กที่เพิ่งจบมาหมาด ๆ ไม่ใช่เรื่องน่าสนุกแน่”

นางนวลหันหน้าไปทางอื่นอย่างไม่ต้องการจะตอบโต้ด้วย

“นิตตั้งโต๊ะอาหารเรียบร้อยแล้ว” หญิงสาวบอก “จะทานข้าวกันเลยไหมคะ”

“แม่ทานอีกหน่อยไหมฮะ” ชายหนุ่มชวน

“ตามสบายเถอะ แม่ก็จะขึ้นนอนก่อน”

“ตอนบ่ายวันอาทิตย์ ผมจะพาแม่ไปหาหมอวิทย์นะฮะ” ลูกชายนึกขึ้นได้ “ที่คลินิกเขาโทรมาบอกว่าครบกำหนดนัดแล้ว กลัวว่ายาจะขาด”

“แม่แข็งแรงดี ไม่เป็นอะไรแล้ว ไม่ต้องไปหาหมอให้เปลืองเงินเปลืองทองก็ได้”

“คุณแม่ไม่ใช่หมอจะรู้ได้ยังไงคะ” ลูกสะใภ้ย้อนถาม “ยังไงก็ไปให้หมอวิทย์ตรวจดูสักหน่อย เพื่อจะสั่งยาเพิ่มหรือเปลี่ยนยาตัวใหม่”

นางนวลนิ่ง เพราะนี่เป็นส่วนดีของลูกสะใภ้คือความห่วงใยในเรื่องความเจ็บไข้ได้ป่วยของคนในบ้าน และเป็นฐานะในการพาไปหาหมอและซื้อหูกยา

ชนิดที่เท่าไ้ไหร่เท่ากัน อย่างตรงข้ามกับนิสัยมัธยัสถ์และถี่เหนียวในเรื่องอื่น ๆ

สวีตตี้ตามที่พ่อตั้ง วิตตี้ตามที่แม่เรียก ตี้หรือคุณตี้ตามที่ย่าและพี่เลี้ยงออกเสียง เป็นเด็กผู้หญิงตัวอ้วนกลม และผมม้าที่ร้านเสริมสวยในหมู่บ้านซอยให้ก็ทำให้ใบหน้าของหนูน้อยตุกลมเป็นชालาเปาเข้าไปอีก จนผู้เป็นย่าอดหัวเราะไม่ได้เมื่อเห็นทรงผมใหม่ของหลานสาว และนี่ก็ในใจว่านี่ถ้าหากเป็นคนเลื่อมผมของยายตี๋แบบนี้ บุชบาก็คงจะโวยวายล่นบ้าน - แต่เมื่อเป็นฝีมือของช่างทำผมถึงจะอึ้ง ๆ ไปบ้างในตอนแรก แต่ก็คุยกกลับเกื่อนว่า ช่างคนนี้เป็นช่างประจำของดาราคณโน้นคนนี่

แม้นางนวลจะมีเวลาอยู่กับสวีตตี้มากกว่าพ่อและแม่ของหนูน้อย แต่บุชบาก็ไม่ชอบให้ลูกมาคลุกคลีกับย่ามากนัก ด้วยข้ออ้างว่าเกรงว่าเด็กหญิงจะทำความรำคาญหรือรบกวนเวลาพักผ่อนของย่า แต่เหตุผลที่แท้จริงนั้นนางนวลคิดว่าคงเป็นเพราะบุชบากลัวว่าลูกจะมาใกล้ชิดกับนางมากเกินไป และเด็กจะติดย่ามากกว่าพ่อแม่ ดังนั้น หล่อนจึงเลือกที่จะให้สวีตตี้อยู่กับแม่บ้านอย่างนิต

นางนวลไม่รู้ว่่าสงครามดอกกรักเริ่มต้นขึ้นในบ้านตั้งแต่เมื่อไหร่ แม้ว่าบุชบาจะไม่ค่อยมีความเห็นที่ลงรอยกับแม่สามีนัก แต่ก็ไม่ถึงขั้นรุนแรงเท่าไ้ไหร่เมื่อตอนที่ย้ายเข้ามาอยู่บ้านนี้ด้วยกัน หล่อนก็ยังดี ๆ อยู่ แต่หลังจากมีสวีตตี้และแม่สามีเข้ามาช่วยเลี้ยงหลานและดูแลลูกชาย บุชบาคงจะรู้สึกว่่าหล่อนได้กลายเป็นสมาชิกส่วนน้อยในบ้านหลังนี้ และตั้งต้นดิ้นรนต่อสู้เพื่อทวงสิทธิของตนเอง เริ่มด้วยการขายรถคันเล็กของหล่อน เพื่อจะได้ไปและกลับโดยรถยนต์คันเดียวกับแม่สามี และค่อย ๆ ดึงลูกจากอ้อมอกของย่ามาอยู่ในมือของแม่บ้าน

และเพื่อความสบายใจของลูกชาย นางนวลจึงวางมือจากสวีตตี้ ด้วยการเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ จะออกปากเอ็ดยายนิตบ้างก็ในเวลาทีป่ล่อยให้

เด็กหญิงออกไปเล่นนอกตัวบ้าน หรือทิ้งไว้ในครัวหรือห้องรีดผ้าเพียงลำพัง ซึ่งตอนหลังยายนึกจึงหันมาใช้วิธีปิดประตูห้องครัวหรือห้องรีดผ้าเวลาที่อยู่กับ สวิตตี้ เพื่อป้องกันสายตาของนางนวล - ดังนั้น ในบ้านหลังเดียวจึงมีพื้นที่ สำหรับสมาชิกแต่ละคน ซึ่งต่างก็รักษาพื้นที่ของตนอย่างเหนียวแน่น และ ไม่ยอมให้คนอื่นก้าวเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ

2

อาจเป็นเพราะมีพื้นเพเป็นชาวสวน ซึ่งรู้จักมักคุ้นและเรียกขานวานใช้กันได้ทุกรัวเรือน แม้เมื่อย้ายจากสวนมาเปิดร้านชำในชุมชนชานกรุงเทฯ ที่นั่นก็ยังมีกลิ่นอายของชาวบ้านร้านตลาดที่ตกทายพูดคุยกันอยู่เสมอ นางนวลจึงออกจะรู้สึกแปลก ๆ ที่คนในหมู่บ้านจัดสรรซึ่งหลังคาแทบจะยกกันกลับไม่รู้จักกันหรือพูดจากันเลย แต่ละบ้านก็ตาลีตาลานขับรถออกจากบ้านไปทำงาน ไปเรียนหนังสือ หรือทำธุระของตนตั้งแต่ก่อนโกโก้ และกว่าจะกลับมาถึงบ้านก็มีด ๆ คำ ๆ เสาร์อาทิตย์ก็นอนกันจนบ้าย แล้วขับรถออกไปห้างสรรพสินค้า ถ้าหยุดยาวก็ไปต่างจังหวัด ไม่มีเวลาเหลือให้ใคร ที่ร้ายไปกว่านั้นก็คือต่างคนต่างก็ไม่ยอมให้คนอื่นล่วงล้ำก้าเกิน ชั้นแต่กิ่งไม้ที่ล้ำเข้าไปในเขตบ้านใครสักกิ่ง หมาที่เลี้ยงไว้เห่าเสียงดังไปหน่อย หรือเศษกระดาษที่ปลิวข้ามบ้านก็อาจกลายเป็นเรื่องได้ง่าย ๆ

ในความรู้สึกของนางนวล แม้ว่าบ้านแต่ละหลังในหมู่บ้านแห่งนี้จะดูโอ้โถง สวยงาม และทันสมัย แต่ก็เหมือนกล่องของขวัญที่ห่อและผูกโบอย่างงดงาม แต่สิ่งที่บรรจุอยู่ข้างในคือความว่างเปล่าและแห้งแล้ง ต่างกับบ้านสวน

หรือบ้านเรือนแถวร้านชำเก่าของนาง ซึ่งแม้จะเป็นเพียงใบตองห่อเล็ก ๆ กัดด้วยไม้กัด แต่อย่างน้อยที่สุดข้างในห่อก็ต้องมีขนมตาล ขนมมัน ขนมกล้วย หรือใส่ไส้ให้ลิ้มรส

นางนวลเคยนึกจะปลุกไม่ตรีกับเพื่อนบ้าน ด้วยการทำหลนปูเค็มใส่ถ้วยเล็ก ๆ ให้นินดาไปให้เพื่อนบ้านใกล้ ๆ แต่คำบอกเล่าที่ได้รับจากนินดาให้นางถึงกับสะอึก

“ไม่มีใครเขากินหลนของย่าหรอก” ยายแม่บ้านบอก น้ำเสียงนั้นแฝงความสะใจอยู่ในที “บางบ้านเขาก็บอกว่ากินไม่เป็น ไม่รู้จัก บางบ้านก็กลัวว่าสกปรก หรือกินแล้วท้องไส้จะเสีย ที่หนักกว่านั้นนะย่า บางบ้านบอกว่าเขาเอาไปเทให้หมากิน หมามันยังไม่กินเลย”

นางนวลแทบไม่เชื่อว่าคนทุกวันนี้ไม่รู้จักหลนปูเค็ม แต่ที่ทำให้นางจุกหน้าอกยิ่งขั้นก็คือลูกสะใภ้ยังทำร้ายเกี้ยวอาหารที่นางตั้งใจทำนี่ ขณะที่ลูกชายก็ได้แต่บอกเสียงอ่อย ๆ ว่า “ทีหลังแม่ปล่อยให้มันทำกับข้าวเถอะนะ”

“เมื่อตอนที่ดากับเด่นเล็ก ๆ แม่ก็เคยทำให้กิน” มารดาทำความหลัง

“นั่นมันนมมานานกาเลมาแล้วมั้งคะ” บุชบาพูดลอย ๆ ตามแบบของหล่อน “ตอนนี้หนูว่าไฮโซอย่างที่ดาก็คงนึกภาพหลนปูเค็มของคุณแม่ไม่ออกเหมือนกันแหละคะ แล้วนี่คุณแม่ให้วัดตี๊กินด้วยหรือเปล่าคะ”

“เปล่า” แม่สามปีภูเสพรห้วน ๆ “ยายตี๊กินอาหารของแกที่นินดาจัดให้ แม่ไม่ได้เข้าไปยุ่งอะไรด้วย”

“ดีแล้วละคะ” บุชบาถอนใจอย่างโล่งอก แต่เมื่อเห็นสายตาสามีที่มองมา หล่อนก็เสหันไปหยอกล้อกับลูกสาวที่นั่งฟังผู้ใหญ่คุยกันตาแป๋ว

“สามวันที่ฉันไปลัมมนาที่เชียงใหม่ คุณอยู่คนเดียวได้นะคะ”

บุชบาที่นั่งปร่างผมอยู่ที่โต๊ะเครื่องแป้งถาม และมองดูเงาของสามีซึ่ง